

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

רמ"ש 50494-04-24 ק' ואח' נ' ק' ואח'

לפני כבוד השופט נפתלי שילה

המבקשים

1. מ' מ' ק'

2. א' ז' א'

3. ל' א' ק'

ע"י ב"כ עו"ד גיא אבידן

נגד

המשיבים

1. ד' ק'

2. א' ק'

ע"י ב"כ עו"ד יצחק פרידמן

3. ש' ד' ק'

4. ח' נ' ק'

5. י' ק'

6. ד' ק'

7. ט' ק'

ספרות:

חמי בן-נח, טל חבקין **הערעור האזרחי**

מיני-רציו:

* מדובר במקרה חריג המצדיק התערבות בהחלטת הערכאה הדיונית שעניינה סדרי דין וניהול ההליכים. חסימת המבקשים מלבקש סעדים הקשורים לביצוע הצוואה לאחר שיוחלט מה פרשנותה ומה הייתה כוונת המנוח, עלולה לגרום לנזק משמעותי ועיניו דין בשל הצורך לנקוט בהליך נוסף בסוגיית דרכי הביצוע. בעוד ריכוז כל הטענות והסעדים בכתב תביעה אחד, יאפשרו הכרעה במכלול המחלוקות בגדרי אותו הליך ללא צורך בנקיטת הליך נוסף; בהתאם לפסק דין המחוזי, ראשית תידון פרשנות הצוואה ולאחר מכן, יידונו דרכי הביצוע.

* בתי-משפט – רשות ערעור – על החלטה דיונית

בקשת רשות ערעור על החלטת בימ"ש לענייני משפחה בה הורה ביהמ"ש למבקשים להגיש כתב תביעה חדש שיתייחס רק לאומד דעתו של אביהם המנוח בצוואתו ביחס לחלוקת המגרש בין ארבעת ילדיו וכן הורה להוציא מהתיק את כתב התביעה שהוגש על ידם, מאחר שהוא אינו ממלא את הוראותיו

של ביהמ"ש המחוזי וחורג מהנושא שלגביו ניתנה אפשרות להגיש את כתב התביעה. רקע: המנוח הוריש בצוואתו את עיזבונו, שכלל כמה נכסים, לאשתו, לילדיו ולחלק מנכדיו. בכל הנוגע למגרש בכ' נתנו בצוואה הוראות שונות בדבר אופן חלוקת המגרש בין ארבעת הילדים וכן צורך לצוואה תשריט חלוקה. המחלוקת העיקרית בין הצדדים הייתה האם כוונת המנוח היא לחלוקה שוויונית בין הצדדים במגרש או שכוונתו לחלוקה בהתאם לתשריט שצורף לתצהיר ולפיכך כל אחד מקבל חלק בשווי אחר. ביהמ"ש המחוזי הורה על החזרת הדיון לבימ"ש קמא על מנת שביהמ"ש קמא ייתן פרשנות לאומד דעתו של המצווה ביחס למגרש, על פי טיעונים שיטענו בפניו הצדדים ולאחר מכן, על פי מה שיוחלט, ידון ויקבע מנגנון הביצוע המתאים. בעקבות פסק הדין, הגישו המבקשים כתב תביעה שבו התבקש סעד של פרשנות הצוואה בהתאם לעמדת המבקשים ובהמשך לכך קביעת מנגנון הביצוע/ הוראות החלוקה של המגרש בצוואה. ביהמ"ש קמא קיבל את טענת המשיבים כי לא היה מקום לכלול בכתב התביעה סעד של קביעת מנגנון הביצוע. הבקשה נדונה כערעור.

ביהמ"ש המחוזי קיבל את הערעור מהטעמים הבאים:

כידוע, ככלל, אין ערכאת הערעור נוטה להתערב בהחלטותיה של הערכאה הדיונית שעניינה סדרי דין וניהול ההליכים, אלא אם ההחלטה נוגדת את הדין, יוצרת עיוות דין או מקפחת את זכותו של אחד הצדדים. תיקון כתב טענות הוא נושא מובהק הנתון לשיקול דעתה של הערכאה הדיונית והתערבות ע"י ערכאת הערעור תיעשה רק במקרים נדירים; ככלל, ערכאת הערעור תתערב בהחלטת ביניים רק כאשר להחלטה נשוא הערעור השפעה רבה על זכויות הצדדים ואם יהיה קשה להביא לתיקון הפגם או שהוא בעל השפעה מכרעת על הדיון.

המקרה הנזקק הוא מקרה חריג שעלול להשפיע באופן מהותי על אופן ניהול ההליך בערכאה הדיונית ולכן אין מנוס מלהתערב בהחלטה. שהרי, אם יימנע מהמבקשים מלהעלות את מלוא טענותיהם במסגרת כתב התביעה שהגישו, לרבות רכיבי ביצוע הצוואה, עלול להיגרם להם נזק משמעותי. זאת, מאחר שיתכן מאוד שיהיה צורך בהליך משפטי נוסף לאחר שיסתיים בירור התביעה מושא בקשה זו. חסימת המבקשים מלבקש סעדים הקשורים לביצוע הצוואה לאחר שיוחלט מה פרשנותה ומה הייתה כוונת המנוח, עלולה לגרום לנזק משמעותי ועיניו דין המצדיק התערבות בהחלטה.

פסק הדין במחוזי לא קבע שאין לכלול בתביעה בקשות וסעדים הקשורים לביצוע הצוואה. כל מה שנקבע הוא, שבשלב ראשון יש להכריע בפרשנות הצוואה. ולאחר מכן, על פי מה שיוחלט, ידון ויקבע מנגנון הביצוע המתאים". אין מניעה לכלול בכתב התביעה סעדים בדבר אופן ביצוע הוראות החלוקה של המגרש בצוואה. כל מה שנקבע הוא שנושא אופן הביצוע יוחלט וידון לאחר שתוכרע שאלת פרשנות הצוואה. אדרבא, ריכוז כל הטענות והסעדים בכתב תביעה אחד, יאפשרו לביהמ"ש להכריע במכלול המחלוקות בגדרי אותו הליך ללא צורך בנקיטת הליך נוסף בסוגיית דרכי הביצוע. בנוסף, עיון בכתב התביעה המפורט שהגישו המבקשים מלמד שהם התרכזו בעיקר בטענות בנוגע לפרשנות הצוואה וזכותם לטעון טענות המסתמכות על אירועים ומסמכים שנוצרו לאחר פטירת המנוח, מאחר שניתן להיעזר בהם לצורך פרשנות הצוואה, בהתאם להוראות הדין והפסיקה. לכן, יש לדחות את טענות המשיבים גם בנושא זה.

לפיכך ההחלטה מבוטלת והתביעה שהוגשה תבורר. בהתאם לפסק דין המחוזי, ראשית תידון פרשנות הצוואה ולאחר מכן, יידונו דרכי הביצוע. המשיבים ישלמו למבקשים הוצאות ושכ"ט עו"ד בסך של 10,000 ₪ והערובה שהמבקשים הפקידו, על פירותיה, תושב להם.

פסק דין

לפני בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט לענייני משפחה מיום 9.4.24 (כב' השופטת אסתר ז'יטניצקי רקובר בת"ע 46147-11-18) [נבו] שהורה למבקשים להגיש כתב תביעה חדש שיתייחס רק לאומד דעתו של אביהם המנוח בצוואתו וכן הורה להוציא מהתיק את כתב התביעה שהוגש על ידם, מאחר שהוא אינו ממלא את הוראותיו של בית המשפט המחוזי וחורג מהנושא שלגביו ניתנה אפשרות להגיש את כתב התביעה.

א. רקע עובדתי

1. אבי המבקשים 1-2 והמשיבים 1-2 הם ילדיו של המנוח ד' ק' ז"ל (להלן: **המנוח**) שנפטר ביום 00.00.11 והותיר אחריו צוואה מיום 19.5.05 שקוימה ביום 8.3.15 (להלן: **הצוואה**). בצוואה הוריש המנוח את עיזבונו, שכלל כמה נכסים, לאשתו, לילדיו ולחלק מנכדיו, באופן המפורט בצוואה.
2. בין היתר עיזבון המנוח כלל מגרש בכ' שהוא צווה לארבעת ילדיו ונכללו בסעיף בצוואה העוסק במגרש, הוראות שונות בדבר אופן חלוקת המגרש וכן צורף לצוואה תשרית חלוקה (להלן: **המגרש**).
3. בין הצדדים התגלעו מחלוקות בנושאים הנוגעים לצוואה והוגשה תביעה, וביום 4.4.23 ניתן פסק דינו של ביהמ"ש קמא שהורה בין היתר על מכירת המגרש בשוק החופשי לצד ג' ומינוי כונס נכסים. המבקשים לא השלימו עם פסק הדין והגישו ערעור (עמ"ש 70533-05-23). בין היתר טענו המבקשים שביהמ"ש קמא לא הכריע במחלוקת בין הצדדים ביחס לפרשנות הצוואה בנוגע למגרש. המחלוקת העיקרית בין הצדדים הייתה האם כוונת המנוח היא לחלוקה שוויונית בין הצדדים במגרש או שכוונתו לחלוקה בהתאם לתשרית שצורף לתצהיר ולפיכך כל אחד מקבל חלק בשווי אחר. לטענת המבקשים, למבקשת 2 מנה ייחודית וגדולה יותר במגרש, מאחר שהמנוח צווה לה בלבד את הבית שעל המגרש.
4. ביום 15.1.24 התקיים דיון בערעור ובסיומו הסכימו הצדדים להצעת בית המשפט לפיה התיק יוחזר לבית המשפט קמא לצורך הכרעה בפרשנות הצוואה ואומד דעת המנוח. וזה נוסח פסק הדין (להלן: **פסק הדין במחוזי**), בחלק הרלוונטי לענייננו:

"בתום הדיון הצענו לצדדים פשרה, לפיה הנכס בח' יירשם כאמור בצוואה ויימכר באמצעות כונס הנכסים, כפי שנקבע בפסק הדין קמא. באשר לנכס בכ' יוחזר הדיון לבית משפט קמא על מנת שבית המשפט קמא ייתן פרשנות לאומד דעתו של המצווה על פי טיעונים שיטענו בפניו הצדדים ולאחר מכן, על פי מה שיוחלט, ידון ויקבע מנגנון הביצוע המתאים.

המערערים יגישו כתבי טענות בנושא פרשנות סעיף 7 לצוואה העוסק בנכס בכ', בתוך 30 יום מהיום. המשיבים יגישו את טענותיהם בנושא פרשנות הסעיף הנ"ל בתוך 30 יום לאחר מכן. בית המשפט, לאחר שישמע ראיות, ידון ויכריע בטענות הצדדים בנושא."

5. בעקבות פסק הדין, הגישו המבקשים ביום 5.3.24 כתב תביעה שבו הסעד המבוקש הוא: **"פרשנות צוואה בעניין חלוקת נכס העיזבון בכ' וקביעת מנגנון הביצוע/ החלוקה בהתאם להוראות צוואת המנוח"**. בתביעה טענו המבקשים שיש לממש את רצון המנוח ולרשום את המגרש ע"ש ארבעת הילדים בהתאם לתשריט שצורף לצוואה ואם יעלה צורך, למנות בעל תפקיד שיוסמך לחתום במקום הצדדים על הסכם שיתוף או חלוקה. בנוסף התבקשו גם סעדים חילופיים.

6. ביום 26.3.24 הגישו המשיבים בקשה לבית המשפט קמא שבה עתרו שביהמ"ש יורה למבקשים להגיש כתב תביעה אחר בהתאם להוראות פסק הדין במחוזי. זאת, מאחר שלטענתם המבקשים חרגו מהוראות פסק הדין במחוזי ועתרו לסעדים שלא התאפשר להם לבקש ובנוסף, חלק מהטענות לא רלוונטיות לפרשנות הצוואה. לשיטתם, אין לאפשר למבקשים שבית המשפט ידון "בעניינים שכבר נדונו והוכרעו במסגרת התיק הנוכחי". לטענתם, "הטיעון הארוך אינו מתמקד כלל בפרשנות הסעיף לצוואה, אלא שזור כולו מתחילה ועד סוף במגוון טיעונים שאינם לעניין הפרשנות, כמו האופן שבו יש לבצע את רישום החלוקה בפועל".

7. המבקשים השיבו לבקשה וטענו שיש לדחותה. לטענתם, הם פעלו בדיוק בהתאם לפסק הדין במחוזי ו"מנגנון ביצוע של הצוואה, לאחר פרשנותה, הוא למעשה הסעד האופרטיבי, לאחר שמתבקש הסעד הפרשני, שלאורו יש ליישם את הצוואה". בפסק הדין המחוזי בוטלו למעשה קביעות בית המשפט קמא בכל הנוגע לאופן חלוקת המגרש, מאחר שנקבע שראשית יש לפרש את הצוואה ורק לאחר מכן, ניתן יהיה לתת סעדים אופרטיביים בדבר אופן ביצוע הצוואה.

8. ביום 9.4.24 קיבל בית המשפט את הבקשה וקבע כי: **"בהתאם לפסק הדין היה על המשיבים להגיש את טיעוניהם בעניין אומד דעתו של המצוואה בלבד ולא להגיש כתב תביעה חדש, הכולל טענות שאינן קשורות לאומד דעת המצוואה. בצדק מתנגדים המבקשים להגשת כתב התביעה כפי שהוגש, אשר אינו ממלא אחר פסק דינו של ביהמ"ש המחוזי. חובה על כל אחד מהצדדים להגיש את טענותיו בדבר אומד דעת המצוואה הא ותו לא"**. לכן, הורה בית המשפט שכתב התביעה שהוגש ע"י המבקשים יוצא מהתיק וכי עליהם להגיש מחדש את טענותיהם. בנוסף, המבקשים חוייבו בהוצאות לטובת אוצר המדינה (להלן: **ההחלטה**).

9. המבקשים לא השלימו עם ההחלטה והגישו את הבקשה שלפני.

ב. תמצית טענות המבקשים

1. ההחלטה היא שגויה, מקפחת ובלתי מנומקת ויש לבטלה. שהרי, כתב התביעה הוגש בהתאם לפסק הדין במחוזי. העובדה שהמבקשים פירטו עובדות ונסיבות חיצוניות לצורך הוכחת אומד דעת המנוח ביחס לפרשנות הצוואה, אין בה כל פסול וכך בדיוק ניתן להוכיח את פרשנות הצוואה.
2. המבקשים ביקשו גם מנגנון אופרטיבי שיופעל לאחר שתקבע פרשנות הצוואה והדבר תואם את פסק הדין במחוזי שקבע כי: **"על פי מה שיוחלט, ידון וייקבע מנגנון הביצוע המתאים"**. לכן, המבקשים היו רשאים לכלול בתביעה את מנגנוני הביצוע המבוקשים לאור פרשנותם את הצוואה.
3. אין בכתב התביעה טענות שאינן קשורות לאומד דעת המצווה. בית המשפט קמא לא הבהיר בהחלטה כיצד ואיך כתב התביעה אינו עומד בתנאי פסק הדין במחוזי. באילו טענות מדובר? על סמך מה נקבע שהטענות אינן קשורות לפרשנות הסעיף ולאומד דעת המצווה?
4. דחיית תביעה על הסף או מחיקתה היא סעד קיצוני. אף אם היו כמה טענות שאינן קשורות לאומד דעת המצווה, היה ניתן למחקן ולא להורות על מחיקת כתב התביעה כולו. מכל הסיבות הנ"ל, יש לבטל את ההחלטה ולפסוק הוצאות לטובת המבקשים.

ג. תמצית תשובת המשיבים

1. כתב התביעה שהגישו המבקשים כולל מגוון טיעונים החורגים הרבה מעבר למסגרת שהוגדרה בפסק הדין. כתב התביעה שהוגש מתיימר להקים לתחיה גם מחלוקות שנידונו באריכות והוכרעו זה מכבר והוא כולל מגוון טענות וסעדים נוספים שאינם רלוונטיים, לרבות כאלו שנוגעים לאירועים המאוחרים לפטירת המנוח.
2. על פי פסק הדין במחוזי התביעה צריכה להיות מוגשת רק בנוגע לאומד דעת המצווה. נקבע שם, שרק לאחר ההכרעה בנושא פרשנות הצוואה יקבע מנגנון הביצוע המתאים ומכאן שבשלב זה - טרם שהוכרעה פרשנות הצוואה - לא יכולים המבקשים לטעון בנוגע למנגנון הביצוע ולכן צדק ביהמ"ש קמא שהורה להם להגיש תביעה חדשה. המבקשים ובית המשפט קמא לא יכולים לשנות דבר ממה שנקבע בפסק הדין במחוזי.
3. דיון והכרעה לגבי מנגנון ביצוע הצוואה, מיותר וחסר משמעות לחלוטין עד אשר ייקבע בית המשפט מהי פרשנות הצוואה שאותה יש לבצע. פתיחת הדיון בשאלת הביצוע כבר בשלב זה, יביא לעיכוב, סרבול והארכת ההליך המשפטי ללא כל תועלת. שהרי, המשאבים שישקיעו הצדדים בנוגע למנגנון הביצוע עלול להתברר כמיותר ובלתי רלוונטי לחלוטין. בשלב זה, המבקשים אינם רשאים לכלול את טיעוניהם לעניין מנגנון הביצוע.

4. ההחלטה נוגעת לשלבי הדיון ואין לתת בגינה רשות ערעור, מאחר שהיא לא פוגעת בשום זכות דיונית או מהותית של המבקשים ולכן יש לדחות את הבקשה.

ד. דיון והכרעה

1. לאחר עיון בטענות הצדדים, אני סבור שיש לתת רשות ערעור ולקבל את הערעור.
2. אכן, לא בנקל יתערב בית משפט של ערעור בהחלטות דיוניות. שהרי ככלל, אין ערכאת הערעור נוטה להתערב בהחלטותיה של הערכאה הדיונית שעניינה סדרי דין וניהול ההליכים, אלא אם ההחלטה נוגדת את הדין, יוצרת עיוות דין או מקפחת את זכותו של אחד הצדדים. תיקון כתב טענות הוא נושא מובהק הנתון לשיקול דעתה של הערכאה הדיונית והתערבות ע"י ערכאת הערעור תיעשה רק במקרים נדירים.

ראו: [רע"א 818/08 יואל חצרוני נ' סבינוי טופז](#) [נבו] (15.1.09) וח' בן נון וט' חבקין [הערעור האזרחי](#) (מהדורה שלישית, 2012) בעמ' 204 והאסמכתאות המובאות שם.

3. ככלל, ערכאת הערעור תתערב בהחלטת ביניים רק כאשר להחלטה נשוא הערעור השפעה רבה על זכויות הצדדים ואם יהיה קשה להביא לתיקון הפגם או שהוא בעל השפעה מכרעת על הדיון.

ברע"א 7682/06 אליהו חברה לביטוח נ' חיים אלוש [נבו] (25.6.07) נקבע כי:

"... ככל שהחלטת הביניים היא בעלת השפעה מכריעה יותר על זכויות הצדדים או על אופן ניהול הדיון בערכאה הדיונית, כך שיהיה קשה יותר להשיב את המצב לקדמותו אם יתברר בשלב מאוחר יותר שההחלטה הייתה שגויה, ייטה בית המשפט שלא לדחות את הבירור לשלב הערעור על פסק הדין ... הנטייה להתיר את הערעור המידי תתגבר ככל שהחלטת הביניים היא בעלת אופי בלתי הדיר".

מקרה דנן הוא מקרה חריג שעלול להשפיע באופן מהותי על אופן ניהול ההליך בערכאה הדיונית ולכן אין מנוס מלהתערב בהחלטה. שהרי, אם יימנע מהמבקשים מלהעלות את מלוא טענותיהם במסגרת כתב התביעה שהגישו, לרבות רכיבי ביצוע הצוואה, עלול להיגרם להם נזק משמעותי. זאת, מאחר שכפי שיפורט להלן, ייתכן מאוד שיהיה צורך בהליך משפטי נוסף לאחר שיסתיים בירור התביעה מושא בקשה זו. חסימת המבקשים מלבקש סעדים הקשורים לביצוע הצוואה לאחר שיוחלט מה פרשנותה ומה הייתה כוונת המנוח, עלולה לגרום לנזק משמעותי ועיניו דין המצדיק התערבות בהחלטה, כפי שיפורט להלן.

4. פסק הדין במחוזי לא קבע שאין לכלול בתביעה בקשות וסעדים הקשורים לביצוע הצוואה. כל מה שנקבע הוא, שבשלב ראשון יש להכריע בפרשנות הצוואה. ברור שרק

לאחר שתוכרע השאלה מה היתה כוונת המנוח בנוגע למגרש ומה הפרשנות הנכונה לאמור בצוואה ביחס לחלוקתו, ניתן יהיה להעניק סעדים אופרטיביים לביצוע. שהרי, בטרם שיתבהר מה נאמר בצוואה ואיזה חלק מקבל כל אחד מהילדים ומה כלול בכל חלק, לא ניתן לקבוע את דרכי הביצוע.

בפסק הדין המחוזי נאמר כי: **"...ולאחר מכן, על פי מה שיוחלט, ידון ויקבע מנגנון הביצוע המתאים"**. אין מניעה לכלול בכתב התביעה סעדים בדבר אופן ביצוע הוראות החלוקה של המגרש בצוואה. כל מה שנקבע הוא שנושא אופן הביצוע יוחלט וידון לאחר שתוכרע שאלת פרשנות הצוואה. ברור שיש להתאים את הוראות הביצוע לקבוע בצוואה, בהתאם לפרשנות שתקבע ביחס להוראות החלוקה של המגרש. אולם, אין מניעה לכלול באותה תביעה גם סעדים הקשורים לדרכי הביצוע בהתאם לפרשנות הצוואה.

5. אדרבא, ריכוז כל הטענות והסעדים בכתב תביעה אחד, יאפשרו לבית המשפט להכריע במכלול המחלוקות בגדרי אותו הליך ללא צורך בנקיטת הליך נוסף. משמעות ההחלטה היא שקיים סיכוי סביר שעל הצדדים ייגזר לנהל הליך חדש נוסף בסוגיית דרכי הביצוע, לאחר שתוכרע המחלוקת הפרשנית בתביעה הנוכחית. אין כל הצדקה לסרבול זה, במיוחד שעה שהמנוח נפטר כבר לפני כשלוש עשרה שנים וטרם בוצעו הוראות הצוואה בכל הנוגע למגרש.

6. העובדה שעל ביהמ"ש קמא לפצל את הדיון בתביעה לשני שלבים : ראשית שלב פרשנות הצוואה ולאחר מכן שלב הוראות הביצוע, לא צריכה למנוע מהמבקשים לטעון את כל טענותיהם ביחס לשני רכיבים אלו "בחדא מחתא" ולא היתה הצדקה להורות להם להוציא מהתיק את כתב הטענות שהגישו ולהגיש כתב תביעה מצומצם, דבר שעלול להביא לעיכוב בסיום הסכסוך. שהרי, בהעדר הסכמות לאחר שתוכרע שאלת פרשנות הצוואה, יהיה צורך בהליך נוסף שיעסוק בדרכי הביצוע והדבר יביא לסרבול ולעינוי דין מיותר.

7. מן הראוי לרכז את כל העילות וכל הסעדים הדורשים הכרעה בגדרי אותו סכסוך בתביעה אחת. אין הצדקה לפתוח בשתי תביעות נפרדות כאשר מדובר בשני הליכים הקשורים בטבורם והנובעים מאותה מסכת עובדתית. העובדה שראשית יש לדון בפרשנות הצוואה ורק בשלב שני, ובהתאם להכרעה בשאלת הפרשנות, ניתן לדון בדרכי הביצוע, לא צריכה למנוע את ריכוז שני רכיבים אלו באותה תביעה. אדרבא, היעילות וניצול הזמן השיפוטי באופן מיטבי ריכוז של כל המחלוקות תחת כנפי הליך אחד ואין כל סיבה לפצל בין ההליכים ולגרום לדיונים בשתי תביעות נפרדות. לא זו הייתה כוונת פסק הדין במחוזי.

8. בנוסף, עיון בכתב התביעה המפורט שהגישו המבקשים מלמד שהם התרכזו בעיקר בטענות בנוגע לפרשנות הצוואה וזכותם לטעון טענות המסתמכות על אירועים ומסמכים שנוצרו לאחר פטירת המנוח, מאחר שניתן להיעזר בהם לצורך פרשנות הצוואה, בהתאם להוראות הדין והפסיקה. לכן, יש לדחות את טענות המשיבים גם בנושא זה.

9. **סיכומו של דבר :** ההחלטה מבוטלת והתביעה שהוגשה תבורר. בהתאם לפסק דין המחוזי, ראשית תידון פרשנות הצוואה ולאחר מכן, יידונו דרכי הביצוע.
10. המשיבים ישלמו למבקשים הוצאות ושכ"ט עו"ד בסך של 10,000 ₪ והערובה שהמבקשים הפקידו, על פירותיה, תושב להם באמצעות ב"כ.
11. פסק הדין מותר לפרסום בכפוף להשמטת הפרטים המזהים של הצדדים.

ניתנה היום, כ"ח סיוון תשפ"ד, 04
יולי 2024, בהעדר הצדדים.

נפתלי שילה 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)